

Velikonoční dopis 2018

Farního sboru ČCE v Hranicích

Milí přátelé našeho sboru, sestry a bratři,

velikonoční týden tentokrát začíná o dost dříve. Tato pohyblivost se odvíjí od prvního jarního úplňku. Ještě nedávno nás sužovaly mrazy a najednou během několika dní sníh roztál a vše se začalo probouzet k životu. Do tohoto období vstupuje velký církevní svátek Velikonoce, který vrcholí příběhem Ježíše Krista, jenž umírá na kříži. Ovšem my neslavíme smrt, ale vzkříšení. Smrtí si připomínáme pomíjivost lidského života tady na zemi. Je dobré si to připomínat a počítat s tím. Ne však ve smyslu beznadějného čekání konce, ale s hloubavou otázkou po smyslu života, utrpení v něm, a také otázkou po Bohu, tedy naději. Na to vše by nám ten velikonoční příběh měl odpovědět a zároveň nasměrovat k větší pokoře a vděčnosti za život.

Jménem staršovstva Vás srdečně zvu k velikonočním událostem v našem sboru!

Pavλίna Lukášová, Vaše farářka

Bohoslužby v době velikonoční - v Evangelickém kostele

25. března - **Květná neděle** - bohoslužby v 8:30 hodin (změna času 2-3)

29. března - **Zelený čtvrtek** - v 17:00 hodin v kostele - **Sederová večeře**
- společenství kolem stolu se společným čtením

30. března - **Velký pátek** - bohoslužby v 8:30 hodin s **Večeří Páně**,
odpoledne v 15 hodin u Kostelíčka pod Hluzovským kopcem společné
projití křížové cesty (dle příznivého počasí).

1. dubna - **Velikonoční neděle** - bohoslužby v 8:30 hodin s **Večeří Páně**
(celocírkevní sbírka na Hlavní dar lásky)

Eloi, Eloi, lema sabachtani?
Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?
Daleko spása má, ač o pomoc volám.
Žalm 22,2

Kdy se člověk cítí opuštěn? Možná, když mu odcházejí děti z domu, tak najednou vzniká prázdné místo. Nebo, když se někde ztratím, v cizím městě, v cizí zemi, tak se mohu cítit opuštěný, sám. Když mě vyhodí z práce. Když mě druzí zavrhnou, pro něco odsoudí. Opuštěný se mohu cítit na svátky, když všichni kolem jsou pohromadě a za mnou nikdo neprijde, nevzpomene si...

Možná, když člověka opustí partner. Když se po letech rozvedou. Najednou je člověk také sám, opuštěný. Nebo když umře životní láska. Když umírají rodiče svým dětem nebo děti svým rodičům.

Sám a opuštěný zůstává člověk ve stáří, v nemoci, na lůžku...

Budu se cítit opuštěný, když budu umírat? Možná kolem mě bude někdo, kdo mě bude držet za ruku, ale bude to stačit? On tu ale zůstane a já musím odejít. Kam vlastně půjdu?.... *Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil.* To je zvolání v modlitbě Žalmu 22. Tato slova zaznívají ale i z kříže – jsou to poslední Ježíšova slova, zoufalství a opuštěnost před smrtí. Člověk by řekl, že Ježíš byl tak blízko ve svých myšlenkách Bohu, že se přece nemohl cítit jím opuštěn. Jak se pak tedy budu cítit já? Nepřipadáte si i teď někdy opuštěni Bohem? Kde je Bůh, když jej potřebuji, když jej volám, když jsem nemocný, osamělý, v problémech? Kde je ten Bůh, ta má spása, když o pomoc volám? Necítíme to někdy podobně jako v tom žalmu? Jako Ježíš?

A kde byl Bůh, když umíral Kristus na kříži? Proč Bůh v tu chvíli nic neudělal? Měl mocně zasáhnout? Svého vyvoleného Syna vysvobodit a zachránit? Jako to známe z akčních filmů a pohádek, že se na poslední chvíli zjeví záchrana, nepřemožitelný akční hrdina v podobě Arnolda Schwarzeneggera, statečný rytíř či princ Bajaja přemůže draka smrti. Je Bůh vůbec takový? Možná se někdy i zázraky dějí a to nejen ve filmech a pohádkách, ale naše zkušenost je převážně taková, že když si někdo vyslechne smrtelnou diagnózu, tak pak umírá. Můžeme se pak i na Boha zlobit a nebavit se s ním, nadávat mu, přestat se modlit - stejně přijde smrt. Dřív nebo později... Kde je Bůh, když přichází smrt a já umírám? Normálně nás tyto myšlenky nenapadají, pokud nemáme důvod takto přemýšlet.

Křesťanská víra nám ale toto vnímání Boha trochu převrací. Můžeš se cítit opuštěn Bohem, ale Bůh skutečně zachraňuje. Dopouští, ale neopouští. Vysvobozuje i od smrti a to tak, že nás v té smrti nenechá. Není to sice podle našich pohádkových představ, ale děje se to někde v skrytu, ve smrti, podle Božího plánu. Děje se to mimo naše vnímání, mimo náš život a mimo náš prostor. To, že o tom mohu vůbec psát, je jen díky velikonoční zvěsti, díky Kristu, který byl vzkříšen jako první z těch, kdo zesnuli. Nebojme se tedy opuštěnosti Bohem - Bůh neopouští!

1 Korintským 15,20-21 *Avšak Kristus byl vzkříšen jako první z těch, kdo zesnuli. A jako vešla do světa smrt skrze člověka, tak i zmrtvýchvstání...*
Zpívej! Evangelický zpěvník č. 331 - Má víra pohlíží, Beránku na kříži....